

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2023 r. – WT/Komisja**(Sprawa T-282/23)**

(2023/C 271/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: WT (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek o przeniesienie uprawnień emerytalnych na podstawie art. 11 ust. 2 i 3 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii, wydanej przez Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych PMO/2 – Emerytury i renty w dniu 4 sierpnia 2022 r. z sygnaturą „PMO 2, TFT IN, 2833610500, Pers. Nr. 336105”;
- stwierdzenie nieważności decyzji OUZU (organu upoważnionego do zawierania umów o pracę) z dnia 13 lutego 2023 r., doręczonej tego samego dnia, oddalającej odwołanie (nr R/496/22) złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej od decyzji z dnia 4 sierpnia 2022 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej ze względu na to, że sześciomiesięczny termin jest przewidziany wyłącznie w przepisach wykonawczych, a nie wynika z żadnego przepisu regulaminu pracowniczego. Skarżąca podnosi również na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem ww. ogólnych przepisów wykonawczych ze względu na to, że są one sprzeczne z przepisami wyższego rzędu
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy wykładni pojęcia siły wyższej i przepisów finansowych oraz naruszenia obowiązku dbałości i zasady proporcjonalności. Nie ulega wątpliwości, że pandemia COVID-19 stanowi zdarzenie, które jest zarazem anormalne, jak nieprzewidywalne, a tym samym powoduje egzogeniczne skutki, które zakłócają również zarządzanie i planowanie codziennej działalności, w tym, jak w przypadku skarżącej, złożenie wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych z przekroczeniem sześciomiesięcznego terminu. W niniejszej sprawie odnotowano bowiem istnienie zarówno subiektywnych, jak i obiektywnych okoliczności umożliwiających powołanie się na siłę wyższą.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2023 r. – Sber/SRB**(Sprawa T-290/23)**

(2023/C 271/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sber Vermögensverwaltungs AG (Wiedń, Austria) (przedstawiciele: O. Behrends, lawyer)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 28 lipca 2022 r. w odniesieniu do wniosku skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów;

- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Odwoławczej SRB z dnia 8 marca 2023 r. w sprawie 4/2022 w zakresie, w jakim decyzja ta zawiera niekorzystne ustalenia wobec strony skarżącej;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności odmownej odpowiedzi zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾, po upływie piętnastu dni roboczych od decyzji Komisji Odwoławczej;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja SRB z dnia 28 lipca 2022 r. w odniesieniu do wniosku skarżącego o udzielenie dostępu do dokumentu („decyzja pierwotna”) jest sprzeczna z prawem.
  - Bezprawność decyzji pierwotnej została ustalona przez Komisję Odwoławczą w decyzji w wiążący dla SRB sposób. Jej bezprawność wynika również z opisanych poniżej okoliczności.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Komisji Odwoławczej jest sprzeczna z prawem z następujących powodów.
  - Komisja Odwoławcza przekroczyła swoje kompetencje i naruszyła art. 85 ust. 8 rozporządzenia (UE) 806/2014 ⁽²⁾, ponieważ twierdzi ona, iż może utrzymać w mocy niektóre części pierwotnej decyzji SRB w wiążący i ostateczny sposób, pomimo swojej decyzji o przekazaniu sprawy SRB do ponownego rozpoznania;
  - Komisja Odwoławcza w błędny sposób odmówiła dostępu do akt i ujawnienia dokumentów w drodze postanowienia z powodu swojego błędnego poglądu, iż stanowiłoby to obejście zasad dotyczących publicznego dostępu;
  - Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 1 lit. a) tiret czwarte rozporządzenia (WE) 1049/2001.
  - Komisja Odwoławcza SRB popełniła błąd, nie wyłączając w sposób bezwarunkowy jakiegokolwiek możliwości powołania się na art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1049/2001.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem dorozumianej odpowiedzi odmownej.
  - SRB naruszyła obowiązek wydania decyzji w terminie określonym w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Stanowi to odmowę dostępu zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) 1049/2001. Odmowa jest niezgodna z prawem z powodu wiążącego charakteru decyzji Komisji Odwoławczej SRB. Jest ona bezprawna również dlatego, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia.

Skarżący podnosi również zarzuty dotyczące sprzeczności z art. 20 i 21 ust. 4 regulaminu postępowania Komisji Odwoławczej oraz z art. 85 ust. 8 i art. 86 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w wykładni dokonanej przez SRB.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014 L 225, s. 1).